

hvorledes de skulle holdes aabne. Man er da bleven opmærksom paa, at dette kan indeholde den Fare, at de aabnes paa en saadan Maade, at der i Virkeligheden ikke kan ske Gennemgang af Fisk. Hvis f. Eks. Aaen er dyb paa hele den ene Halvdel og flad paa den anden eller dyb i Midten og flad paa begge Sider, nytter det kun meget lidt, at man aabner for Fisken helt inde ved den ene Bred, hvor der er flad Bund, og ingen Fisk kommer. Man har derfor sat ind, at Fiskeriindretningerne skulle holdes „fuldstændig“ aabne. Hvad dette Ord „fuldstændig“ vil sige, maa afgøres paa hvert enkelt Sted; vi have ikke kunnet sætte et Maal af 1, 2 eller 3 Alen eller en Del af Vandløbets Bredde, fordi det ikke vilde være fuldstændig tilfredsstillende; paa mange Steder vilde det være byrdefuldt at have en Aabning paa mange Alen og mange andre Steder fuldstændig unødvendigt at have den saa stor. Men naar vi sætte, at Fiskeriindretningerne skulle være *fuldstændig* aabne, maa det forstaaes saaledes, at der efter Hensyn til de lokale Forhold gives Fiskene fuldstændig fri Gennemgang fra det ene Sted til det andet gennem Fiskeriindretningerne. I 3dje Stykke søge vi gennem Ændringsforslag Nr. 7 at slaa fast Betegnelsen „Aalepas“ i Stedet for „Passage for Aalefaring“, og gennem hele Lovforslaget søge vi at slaa fast de to Betegnelser „Aalepas“ og „Fiske-trapper“ i Stedet for at blande dem sammen. Nogle Steder staar der „Laksetrapper“, andre Steder „Fisketrapper“, nogle Steder „Passage for Aalefaring“, andre Steder „Aalepas“. Nu bliver det saaledes, at vi skelne mellem „Aalepas“ og „Fiske-trapper“. „Fiske-trapper“ blive jo indrettede efter den forskellige Brug, der skal gøres af dem paa de forskellige Steder. Nogle Steder gaar der Ørred, andre Steder Stalling og andre Steder Laks over dem, og der er ikke nogen Grund til at give dem Navne efter de forskellige Fisk. „Aalepas“ er derimod en saa lille og forholdsvis ubetydelig og billig Indretning og af den Natur, at den som Regel ikke vil kunne benyttes af andre Fisk end Aaleynghen, den saakaldte Aalefaring; mange Steder vil den kun bestaa af et Risknippe, mange Steder af en Halmsime, andre Steder af et skraatliggende Brædt med Grus paa, hvor Vandet risler nedad. Men Hovedhensigten med Behandlingen fra Udvalgets Side af § 2 er den, at „Aalepas“ overalt indføres obligatorisk, saaledes at der over enhver Hindring, over ethvert Stemmeværk her i Landet skal kunne findes Passage for

Aalefaring. Saavel i Landstinget som her i Tinget har det været gjort gældende, at Indretningen er saa billig, volder saa lidt Besvær og tager saa lidt Plads, at det ikke kan forsvares at lade være at aabne for Hindringerne. Det er ogsaa anerkendt af alle, at Aalen er den allervigtigste Fiske-art i vore ferske Vande, og at man ved Spærringer rundt omkring fuldstændig har udelukket de indre Vande fra at faa godt af den Aalerigdom, der gaar ind i Vandene i Form af den lille Aaleynghel. Derfor har Udvalget været bestemt paa at holde fast ved samme Ordning, som vi havde i Fjor, at „Aalepas“ skulle indføres alle Vegne og skulle indføres paa Bekostning af den, der har Stemmeindretningen, hvad enten der er Fiskeriindretning forbundet dermed eller industrielle Anlæg, eller hvad for et Anlæg det nu kan være. — Saa er der Ændringsforslaget under Nr. 14, hvor vi forlange den Bestemmelse udslettet, at Vandsynsmændene og Landvæsenskommissionen, de Myndigheder, der ere nævnte i § 3, skulle paalægge Omkostningerne ved Anlæg og Vedligeholdelse under Hensyn til den Fordel, som vedkommende Stemmeværksejer kan antages at ville have af de nævnte Indretningers Anbringelse. Der have vi taget den sidste Sætning bort, idet vi mene, at de Myndigheder, der ere nævnte i § 3, Vandsynsmændene og Landvæsenskommissionen, skulde staa fuldstændig frit i dette Forhold. Men ogsaa det Forhold her med Bekostning af Anlæg og Vedligeholdelse af Fiske-trapper, er et Forhold, som Udvalget kunde ønske noget anderledes ordnet. Lovforslaget, som det foreligger fra Landstingets Side, paalægger Rekvirenterne at bære Omkostningerne overalt, hvor Ejeren ikke har en fast Fiskeindretning forbunden med Stemmeværket, men vi mene, at det at lægge det paa Rekvirenterne egentlig er for Smed at rette Bager. Det er den samme Bestemmelse som den, vi have i den gamle Fiskerilov, og som har gjort, at der aldrig nogen Sinde er stillet nogen Begæring om, at der skulde lægges saadanne Fiske-trapper, idet ingen vil være Rekvirenter, fordi det er Rekvirenterne, der skulle betale Omkostningerne. Der kunde være god Mening i, om det blev de i Sagen interesserede, der skulde betale, og der altsaa skulde lignedes saaledes, at man i Stedet for „Rekvirenterne“ satte „de til Fiskeriet berettigede“. Hvis der saa var en Fiskeriindretning forbunden med Stemmeværket, vilde det blive Stemmeværkets Ejer i Forbindelse med de andre fiskeriberettigede, der kom til at betale,